

גליון 396
שנה ט' תש"פסיפורי
צדיקים

יו"ל לע"נ הרה"ח ר' הלל ז"ל בן ר' פינחס נחום המבורגר שיבלט"א

תודה למשפחת קליימן על האיור לשריתוש בתמונה

סיפורי חז"ל

תנו רבנן מעשה במונבו המלך שבזבו אוצרותיו ואוצרות אבותיו בשני בצורת, וחברו עליו אחיו ובית אביו ואמרו לו, אבותיך גנוז אוצרות והוסיפו על של אבותם, ואתה בזבזת אוצרותיך ואוצרות אבותיך, אמר להם אבותי גנוז אוצרות למטה ואני גנותי אוצרות למעלה, שנאמר (תהלים פ"ה) "אמת מארץ תצמח וצדק משמים נשקף", אבותי גנוז במקום שהיד שולטת בו ואני גנותי במקום שאין היד שולטת בו, שנאמר "צדק ומשפט מכוון כסאך" (תהלים פ"ט) אבותי גנוז במקום שאין עושה פירות ואני גנותי דבר שעושה פירות, שנאמר (ישעי' ג') "אמרו צדיק כי טוב כי פרי מעלליהם יאכלו". אבותי גנוז אוצרות ממון ואני גנותי אוצרות נפשות, שנאמר (משלי י"א) "פרי צדיק עץ חיים ולוקח נפשות חכם". אבותי גנוז לאחרים ואני גנותי לעצמי שנאמר "ולך תהיה צדקה" (דברים כ"ד) אבותי גנוז לעולם הזה ואני גנותי לעולם הבא שנאמר (ישעי' נ"ח) "והלך לפניך צדקך כבוד ה' יאספך"

(בבא בתרא דף י"א)

פרשת השבוע

ואלה שמות בני ישראל הבאים מצרימה (א' - א')

מסופר על אחד מחסידיו של הרה"ק רבי יהושע מבעלזא זיע"א שנכנס אל רבו וביקש ברכה לפרנסה טובה. יעץ לו הרבי שיסע לארץ רחוקה ושם יעשה לפרנסתו, אולם התנה עמו, שמידי פעם יכתוב אליו מכתב בו יתאר את מצבו ברוחניות ובגשמיות. עשה החסיד כעצת רבו ועקר דירתו לארץ אחרת ושם החל לעסוק במסחר וראה ברכה בעמלו. כעבור זמן כתב מכתב לרבו ובו מתאר את כל המוצאות אותו, סיפר על הצלחתו בעסקים, אולם קבל על כך שהאווירה הרוחנית רחוקה מלהיות משיעיה רצון, וחטרונו של הרבי ושאר בני חבורת החסידים מורגש מאד, ושאל, האם להישאר או לשוב. לא עבר זמן רב והגיעה מכתב תשובה מהרבי בו הוא מורה לו להישאר על מקומו ולהמשיך בעסקיו.

לאחר כשנה שלח החסיד מכתב נוסף ובו מתאר את אורח חייו, ובין השאר כתב כי בחסדי שמים התאקלם לחלוטין במקומו החדש ורכש לו ידידים כלבבו. לא חלף זמן רב ומברק תשובה הגיע אליו, ובו מורה לו הרבי לעזוב את הכל ומיד לשוב אל עיר

מולדתו. עשה החסיד כאשר נצטווה ושב אל ביתו. מיד עם הגיעו נכנס החסיד לרבו לקבל שלום, כאשר התקבל אל הקודש פתח ושאל: יאמר נא לי הרבי, בתחילה כשהודעתי במכתב שקשה לי ואינני מרוצה מסביבתי, הורה לי הרבי להישאר, ואילו כאשר סוף סוף התאקלמתי מורה לי הרבי לשוב מיד. השיב לו רבו הקדוש: אכן כן, כל זמן שהרגשת זר ומנוכר, לא היה חשש שאווירת הריקנות ורדיפת הגשמיות השוררת בארצות הניכר ישפיעו עליך, דוקא כשהתאקלמת במקום החדש עלה החשש פן ישפיע עליך לרעה.

וכן אנו מוצאים בתורה, נאמר בפסוק "ואלה שמות בני ישראל הבאים מצרימה", למה כתב "הבאים" בלשון הווה, כי כל הימים שהיו בני ישראל במצרים לא שינו את שמם, את לבושם ואת לשונם, לא הושפעו מהמצרים מאומה, משום כך נאמר "הבאים", כי בכל יום ויום הרגישו בעצמם כאילו באו עתה וזורים הם במקום זה. כך לא היה חשש שיידבקו במנהגייהם הרעים של מארחיהם.

זמני השבת

זמני יציאת השבת

ירושלים 5:39 ת"א: 5:40 ר"ת: 6:13

פרשת שמות

זמני כניסת השבת

ירושלים: 4:24 ת"א: 4:38

עתה נמצא הענין בערעור בפני בית דין גבוה יותר, אך הסיכויים שיצאו זכאים הם קלושים ביותר.

בשמעו את סיפורו של המארח, אמר לו האורח כי הוא הנו חסיד מחסידי הרה"ק רבי שניאור זלמן "בעל התניא" זיע"א, ועתה הוא נמצא בדרכו אליו לליאזונה, אם אתם רוצים לשמוע בעצתי אמר, סעו שניכם אל הרבי, ספרו לו את מה שקרה לכם, ובקשו את עצתו ואת ברכתו, אני משוכנע כי הרבי יכול לעזור לכם. אין לי מושג כיצד הרבי שלכם יכול לעזור לי, אמר המארח, אך אדבר עם השותף שלי, ואם הוא יסכים ניסע שנינו אל הרבי. למחרת היום הלך החסיד לדרכו, ואילו בעל הבית הלך אל שותפו כדי לשוחח אתו על הענין. בימים ההם ימי בראשית של התנועה החסידית, היא לא היתה כל כך פופולרית בקרב היהודים שהתייחסו אל החסידים בחשד גלוי, היו שחשבו כי החסידים אינם מקיימים את המצוות כראוי, אין פלא איפוא כי השותף לא היה מוכן להודות עם החסידים על ידי נסיעה לליאזונה. לבסוף הסכימו השניים להיוועץ בראש הקהל ר' מאיר רפאלס, תלמיד חכם גדול ואדם בעל ידיעות כלליות נרחבות, שכבר קודם לכן ניסה לסייע להם בעניינם אך ללא הצלחה, הם החליטו לשאול אותו, ומה שהוא יאמר יעשו, ר' מאיר רפאלס לא היה חסיד, אולם להפתעת השותפים הוא סבר שאין זה רעיון רע כל עיקר לנסוע לליאזונה, אחרי הכל מה הם יכולים כבר להפסיד, אילו ידעו השניים על הנסיון בו התנסה ר' מאיר לפני זמן לא רב, לא היו מתפלאים על ששינה את דעתו לגבי חסידות וחסידים. ר' מאיר לא סיפר לשניים כיצד שימש הוא עצמו אמצעי בידי בעל התניא ששיחרר עגונה מכבלי עגונותה בצורה מופלאה ביותר. מאז אותו מקרה שינה ר' מאיר את יחסו לרבי, אם כי הוא עדיין לא השתכנע לגמרי להפוך לחסיד, עתה הגיעה לידיו הודמנות מצויינת, כך הוא חשב, לנסות שוב את כוחו של הרבי. את מחשבותיו אלו שמר ר' מאיר לעצמו, לשותפים הוא אמר, כי רק נס יכול לעזור להם, אני אינני עושה נפלאות אמר, אולי הרבי כן כוה, ומדוע שלא תיסעו אליו, וכי מה יש להפסיד.

השניים נסעו לליאזונה, נכנסו אל הרבי, וסיפרו לו על מצבם המיואש. הרבי הקשיב לדבריהם ואמר, אני רואה כי שניכם תלמידי חכמים הנכם ובקיאים בהוויות עולם, האם יודעים אתם את פירושו של מאמר חז"ל "מלכותא דארעא כעין מלכותא דרקיע". במה דומה שלטונו של מלך בשר ודם למלכותו של מלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא? השניים הודו שאין הם יודעים, אני אסביר לכם אמר הרבי, כאשר השם יתברך הופיע בפעם הראשונה בפני משה רבנו מתוך הסנה, ושלח אותו למצרים כדי להוציא את בני ישראל משעבוד מצרים, שאלו משה רבנו מה יהיה אם ישאלו לשמו? ענה השם יתברך כי שמו הוא סוד, כי כבודו מלא עולם, והשגחתו פרושה על כל העולם, אך את שמו אין לבטא, אין הוא ניכר בשמו, כי אם במעשיו, וניתן לקרוא לו רק שכינה אלוקית. הוא הדין למלך בשר ודם, סיים הרבי, למרות שיש לו שם פרטי משלו, בכל זאת כולם קוראים לו הוד מלכותו, ולמרות שנתינו של המלך אינם מכירים אותו אישית, ואף לא יכולים לקרוא בשמו, בכל זאת הם מקבלים על עצמם את מלכותו באהבה ומסירות. עתה, סיים הרבי, לכו הביתה וביטחו בה' שיהיה בעזרכם. השניים עזבו את ליאזונה במפח נפש, הרבי לא נתן להם עצה, לא בירכם ולא כלום, רק השמיע באזניהם דבר תורה, שנראה היה להם כי לדברי הרבי אין כל קשר למשפט שצפוי להם. עתה הם יודעים את פירושו של מאמר חז"ל אך באיזו צורה זה יעזור להם. השניים הצטערו על כך שהפסידו את זמנם היקר על ידי הנסיעה שלא העלתה דבר.

מלכותא דארעא כעין מלכותא דרקיע

ליום ההילולא של הרה"ק בעל התניא והשו"ע זיע"א (כ"ד טבת)

בתי המדרש של וילנה (כאשר היא היתה עדיין ירושלים דליטא עיר מלאה חכמים וסופרים, לפני הכיבוש הרוסי ומלחמת העולם השנייה) היו תמיד מלאים יהודים נודדים מכל הסוגים, היו פה סתם קבצנים שחזרו על הפתחים, היו עניים שקיבצו נדבות באופן חד פעמי להכנסת כלה, והיו תלמידי חכמים יראי שמים שערכו גלות מרצון, כדי לייסר את הגוף ולזכך את הנשמה. המראה של יהודי זר שלא מבני המקום לא היה איפוא מראה נדיר בבתי המדרש הוילנאיים. אולם הוד שנכנס באחד הימים לבית מדרש וילנאי, לא נראה תואם אף אחד מהסוגים שהוגדרו לעיל, עיניו החדות של השמש שהיו מסוגלות להעמיד כל אחד במקומו במבט אחד, הביטו בור בתמיהה, הוא לא התאים לתמונה הרגילה, הוא נראה בעל בית או אפילו סוחר, אך אם כן, מה הוא עושה באמצע היום בבית המדרש? היה זה יום חמישי בשבת, הור התיישב באחת הפינות, נטל גמרא והחל לומד בקול מתנגן, כשגופו נע לכאן ולכאן לקצב המנגינה, כך הוא למד שעה שעתיים. לאחר מכן סגר את הגמרא, הוציא אוכל מצקלונ, נטל ידיו וישב לאכול, ארוחתו של הור היתה צנועה למדי, הוא אכל לחם ודג מלוח, וקינח במים.

השמש שכל הזמן הביט בור, ניגש אליו עתה אחרי שהלה בירך את ברכת המזון, נתן לו שלום, ושאלו אם להזמין לו מקום לינה באחד המלונים, או אצל יהודי מכניס אורחים. הור השיב בתודה, אך הוא אינו זקוק לכל זה, מוזנותיו עמו, הוא אמר, ולישון הוא יישן בבית המדרש. לפנות ערב התמלא בית המדרש יהודים שנכנסו כדי להתפלל מנחה-מעריב, בניהם היה יהודי אמיד בעל בעמיו, שנוהג היה להזמין אליו מדי פעם אורחים לשבת, הפעם נאלץ השמש להשיב על שאלתו כי האורח היחיד הנמצא בבית המדרש, הוא יהודי המסרב להיעזר בהכנסת אורחים. ניגש בעל הבית האמיד אל הור, בירכו לשלום והזמינו לעשות את השבת בביתו. גם לו השיב הור כדרך שהשיב לשמש, יש לו מה שהוא צריך והוא מעדיף ללון בבית המדרש, אולם המזמין האמיד הפציר בור באומרו, כי אחרי הכל אינו מבין מדוע לא יתן יהודי ליהודי שני, לקיים את מצוות הכנסת אורחים, ומדוע שלא ישב בקרב אחיו היהודים ויתענג על שבת קודש? בלחץ הטענות הללו שהיו כבדות משקל, הסכים הור להתארח אצל מזמינו לשלוש סעודות השבת, אולם הוא עמד על כך כי ילון בבית המדרש.

וכך היה. בסעודת ליל שבת נכנס המארח עם אורחו לשיחה מעמיקה בדברי תורה, ושמח לראות כי אורחו יודע הרבה, וכי הוא איש חסיד ובעל מידות תרומיות, שניהם נהנו הנאה מרובה מהשיחה העריבה, אולם משהגיעה עת ברכת המזון, דוק של עצב ירד על המארח, והוא נאנח מעומק הלב. האורח לא רצה לגלות סקרנות, ועל כן לא אמר כלום. הדבר חזר ונשנה בסעודת השנייה, וכן בסעודה השלישית. אחרי צאת השבת הזמין בעל הבית את האורח להצטרף אליו למלווה מלכה, והלה הסכים ברצון. כאשר חזר המארח ונאנח מרות, הרהיב האורח עוזו בנפשו ושאלו לפשר הדבר. המארח סיפר כי הוא ושותפו למסחר נקלעו לעסק ביש, העלילו עליהם עלילת שווא, והאשימו אותם בדבר שלא היו אשמים בו, למרות היותם חפים מכל פשע, הרשיע אותם שופט שונא יהודים, ודן אותם למאסר וקנס כבד.

משל ונמשל

כל ישראל ערבים זה בזה

משל לכת של כפריים שסקלו חצר המלך באבנים ועפרו בעפר, ויבואו עבדי המלך ונתנום אל בית הכלא אל בור תחתיות, והנה החכמים שבהם אמרו מדוע נתנו אל הבור? ויבואו ויגידו אל המלך דבריהם כי אלו האבנים כולם אבנים טובות המה, נלטשם עד שיוהרו כוהר הרקיע וכעצם השמים לטוהר, ויאמר המלך כדבריכם כן תעשו, ויעשו כן. ויקבעם המלך במלבושיו ובכתרו, ותהי לו לכבוד גדול ולעושר רב, וינשא את האנשים האלו לוטשי האבנים על כל השרים אשר אתו. ויבואו גם האחרים לפני המלך ויאמרו גם אנחנו זרקנו אבנים, ואם אז לא חכמנו ללטשם ולהצהירם, מ"מ הלא חכמינו לטשו הכל גם שלנו גם שלהם, ולא עוד אלא אבנים שזרקנו גדולים היו משלהם, והרי אבנינו קבועים בכתרך ובכיסאך ואיך לא נטול שכר עליהם? ויטיבו דבריהם בעיני המלך ויתן להם שכר רב ג"כ, אך לא כמו הראשונים.

והנמשל כי החוטאים המה הפוגמים הזורקים אבנים ועפר לחצר מלכו של עולם ית"ש, וכל ישראל ערבים זה בזה, והיה כי יבואו חסידי בני עמנו וישבו אל ה', המה מהפכים החטאים של כל ישראל לזכיות, עד שיקבעו בכתרו ית"ש ויוחקקו על כיסא כבודו ויצויירו על מלבושיו, ומלאכי מעלה יראו ויתמהו, וע"ז כתיב (תהלים ק"ב) "כי רצו עבדיך את אבניה ואת עפרה יחוננו" פירוש, שיעשו רצון וזון מן האבנים ועפר אשר סקלו, ועי"ז "וייראו גוים את שם ה' וכל מלכי הארץ את כבודך", והנה חלף זאת יעלה ה' את חסידיו מבור תחתיות ויגביה כיסאם ממלאכי השרת. אך דלת העם אשר לא לטשו ולא הפכו מעשיהם לזכיות ע"י תורה ותשובה כראוי, מ"מ באים הם בטענה הלא אנחנו חטאנו יותר מן החסידים, ונדי שלא הפכנום לזכיות מ"מ חסידינו הפכום לזכיות, ונקבעו בכתרך ונתכבדנו על ידינו ולמה נגרע? והוה שאמר דוד המלך ע"ה "זכרני ה' ברצון עמך וגו'" לראות לכל הפחות בטובת בחיריך, שהרי עכ"פ חטאנו עם אבותינו כי בענין החטא אנחנו שווים לאבותינו החסידים, ע"ד אבי אבי רכב ישראל, ויותר מהם כי העוינו והרשענו לכן מגיע לנו שכר ג"כ.

(בשם הגה"ק ה"חתם סופר" זיע"א)

הם חזרו לזילנה, נכנסו אל רבי מאיר רפאלט וסיפרו לו את קורותיהם אצל הרבי, ר' מאיר רק משך בכתפיו, וכי מה הוא יכול לעשות? כנראה זה לא זה חשב, ובמוחו עברה המחשבה שחבל היה לשלוח את השניים לליאזנה.

יום המשפט קרב והלך, שני השותפים נסעו לפטרבורג הבריה, עורכי הדין אותם שכרו להגנתם לא מצאו שיש מקום רב לתקווה, לכל היותר הם יכלו לקוות להפחתת מה בעונש המאסר, אחד מעורכי הדין הציע להם לנסות ולהתקבל על ידי שר המשפטים בכבודו ובעצמו ולשטוח בפניו את טענותיהם, אחרי חקירות ודרישות, עלה בידי השותפים לברר, כי שר המשפטים מטייל בפארק מסויים מדי בוקר לפני לכתו למשרדו, הם שיחדו את שומר הפארק, ונכנסו בשעה מוקדמת כדי להמתין לשר, הם לא ידעו כי שר המשפטים לא הרגיש טוב בבוקר זה ונשאר בביתו. אולם לעומת זאת עבר בפארק שר החינוך, והם חשבו שהוא האיש לו הם מחכים, הם תפסו את שר החינוך ואחרי שהתנצלו על ההעזה שלהם, שיטחו בפניו את טענותיהם ואמרו, כי רק התערבותו יכולה להציל שני אנשים חפים מפשע מלהישלח למאסר. הסר שמע אותם בסבלנות, אך לבסוף אמר להם כי טעות בידם, הוא אינו שר המשפטים אלא שר החינוך, וכי ענין זה לא שייך אליו והוא לא יכול לעזור להם במאומה. באומרו את דבריו המשיך השר ללכת, בעוד השניים נשארו קפואים על מקומם ונרעשים. לא עברו אלא דקות אחדות, והנה שומר הפארק בא אליהם בריצה ואומר להם, כי השר מבקש לראותם תיכף ומיד. הוא הוביל אותם אל הספסל עליו ישב שר החינוך, השר קיבל אותם בסבר פנים יפות ואמר להם, הנה אני רואה שאתם יהודים מלומדים, אם תוכלו להשיב על השאלה שאציג בפניכם, אביא בעצמי את עניינכם בפני הוד רוממותו הצאר, ואמליץ שיתנו לכם חנינה.

הנה לפני ימים מספר שאל הצאר ירום הודו אותי ואת חברי השר להסביר מאמר שכתוב בתלמוד שלכם, ואיש לא היה מסוגל להשיב. המאמר הוא "מלכותא דארעא בעין מלכותא דרקיע" ואם תסבירו לי אותו היינו שתבהירו במה דומה מלכותו של מלך בשר ודם למלכות השמים, אעשה לכם כפי שהבטחתי. עיני השותפים אורו, הם נזכרו בהסברו של הרבי, אשר לכאורה לא היה כל קשר בינו לבין הענין שלהם, הם הסבירו לשר את מה ששמעו מפי הרבי, יחד עם זאת הם סיפרו לו את הסיפור כולו ולא כיחדו ממנו מאין ידוע להם ההסבר על מאמר מוקשה זה. השר התרשם מאד ממה ששמעו אזוני, הוא הביע תקוה כי יעלה בידו באחד הימים להכיר את הרבי הקדוש בעל התניא, והבטיח לשותפים ששוב אין להם מה לדאוג בקשר למשפט שלהם. השר נפרד מהם בבידיות, והלך שמח וטוב לב ישר אל הצאר, כדי לספר לו את הסיפור המופלא ואת תשובתו המוכנה על שאלתו. נקל לתאר כי לשמחתם של שני השותפים לא היה גבול, הם חזרו לזילנה ומיהרו לביתו של ר' מאיר רפאלט, לאחר ששמע את סיפורם של השניים, לא נותרו בלבו של ר' מאיר כל ספקות. הוא נסע מיד לליאזנה והפך לחסידו הנלהב של בעל התניא.

צ'ין אדם לחברו

טוב ומטיב לרעים ולטובים

מסופר על הרה"ק רבי נחום "המאור עיניים" מטשערנוביל זיע"א שהיה נוהג לקרב כל נפש מישראל ולהיטיב עמה, אפילו על הריקנים שבהם היה מסתכל בעין יפה, מימיו לא הביט און ביעקב, ונהג לקרוא לכל יהודי בשם צדיק, ולתת לו מתנות למעלה מיכולתו, פעם הסביר הרבי את מנהגו ואמר: אני מתכוון לתפוס בקצה מידותיו של הקב"ה, מה הוא "טוב ומטיב לרעים וטובים" אף אני רוצה להיות כך.

זהירות על הזמן של הזולת

מסופר: בזמן המחסור ששרר בימי המלחמה בשנת תש"ח, הנהיגו בארץ ישראל חלוקה של נפט ע"פ תור. פעם ירדה הרבנית, אשתו של הגה"ק רבי איסר זלמן מלצר זיע"א ונעמדה בתור הארוך. המוכר הבחין בה ומתוך דרך ארץ כלפיה, קרא לה לעמוד בראש התור. משראה רבי איסר זלמן שאשתו הרבנית שבה לאחור זמן קצר, שאלה והתברר לו שקיבלה נפט בלי תור. "זו גניבה, גול זמנם של אחרים", אמר לה. "לכי מיד, החזירי את הנפט ועמדי בתור כמו כולם".

איסור מחלוקת

פעם באו תושבים מעיר אחת אל הרה"ק רבי אברהם "האבני נור" מסוכטשוב זיע"א בטענה: שהרב שלהם הכשיר בשאלה של בשר וחלב, וזאת אע"פ שלפי דעת רוב האחרונים יש להחמיר ולאסור. ולכן אנו מבקשים להסמיך מורה הוראה

נוסף, אותו נשאל ולפיו נלך. אמר להם הרבי: אינני יכול להכריע בשאלה, עד שלא אברר את פרטי הדברים ואדבר עם הרב של עירכם. אך גם בלא להיכנס לכל פרטי השאלה, הרי אפילו לדבריכם התיר הרב שלכם רק איסור דרבנן, ואילו אתם רוצים לעבור על איסור דאורייתא. תמהו האנשים: איסור תורה? כן קרא הצדיק, מחלוקת היא איסור דאורייתא לדעת כולם, על ידי המחלוקת מגיעים לעבור על איסורי תורה רבים: לשון הרע, רכילות, שנאת חנם, הלבנת פנים ועוד איסורים רבים.

לא לפגוע בכבודו של אדם

מסופר: על אחד מתלמידי הגה"ק רבי שלמה זלמן אויערבאך זיע"א שהזמין אותו לסידור חופה וקידושין. כשהגיע זמן החופה נודע לרבי שלמה זלמן מי יהיו עדי הקידושין, ונסתפק לגבי כשרותו של אחד העדים. התלבט רבי שלמה זלמן מה לעשות, מצד אחד הרי חייבים העדים להיות כשרים על פי גדרי ההלכה, ומאידך כבר הזמינו את אותו אדם להיות עד, ואם יטלו ממנו כיבוד זה עלול הדבר לפגוע בכבודו. בשעה זו בא לידי ביטוי ענוותנותו ופקחותו של רבי שלמה זלמן, הוא ניגש אל העד ואמר לו בחיובו הידוע: אני מבקש מכבודו שיהיה מסדר קידושין במקומי, ואילו אני אהיה עד. הלה ניסה לסרב ואמר כי אינו ראוי לאיצטלל זו, אך רבי שלמה זלמן עמד על כך עד שנתרצה.

חילולא דצדקיא

שבת קודש כ"א טבת
הרה"ק רבי אריה לייב מוכיח מפולנאה (קול אריה) ב"ר יחיאל מיכל (תק"ל)
הרה"ק רבי ישראל אברהם ב"ר משולם זושא מאניפאלי (תקע"ד)
הרה"ק רבי ישראל דוב בער מוילעדניק ב"ר יוסף (שאריית ישראל - תר"י)

יום ראשון כ"ב טבת

הרה"ק רבי שלמה מסטרעליסק ב"ר אורי (תקפ"ז)

יום שלישי כ"ד טבת

רבי נפתלי ב"ר יצחק (סמיכת חכמים - תע"ד)
הרה"ק יוסף מיאמפאלי ב"ר יחיאל מיכל מזלאטשוב (תקע"ב)

הרה"ק רבי שניאור זלמן ב"ר ברוך (בעל

התניא והשו"ע - תקע"ג)

הרה"ק רבי שמואל בר אברהם מסאכטשוב (שם משמואל - תרפ"ו)

הרה"ק רבי משה מרדכי מלעלוב ב"ר שמעון נתן נטע (תשמ"ז)

יום רביעי כ"ה טבת

הרה"ק רבי משה צבי מסאוורין ב"ר שמעון שלמה (תר"ה)

יום חמישי כ"ו טבת

הרה"ק רבי אברהם חיים ב"ר גדליה

מזלאטשוב (אורח לחיים - תקע"ה)

הרה"ק רבי ישכר בער ב"ר אהרן אריה

מפרעמישלאן (תר"ר)

יום שישי כ"ז טבת

הגאון רבי שמשון רפאל הירש ב"ר רפאל (תרמ"ט)

זכותם תגן עלינו ועל כל ישראל אמן

עצונה הלכות

מאת הרה"ג נמליאל הכהן רבטובין שליט"א
מח"ס "גם אני אדוך" רמזים וסימנים על המעשים.

האוכל בשוק (י"ב)

א) תלמיד חכם יש לו להחמיר ביותר שלא לאכול בפני רבים, אפילו אם יש הרבה שאוכלים כן בשוק, [ראה רמב"ם דעות שם ובכל הפוסקים].

(שלמי חיים, להג"ר חיים מלין שליט"א)

ב) בכל מקום שכתבנו ש"תלמיד חכם יחמיר על עצמו", היינו כל אדם שנראה כתלמיד חכם וכן תורה, וכיום כל בן ישיבה נחשב כתלמיד חכם, ועבורו זה חילול ה' גדול לאכול בשוק, [כל הפוסקים]. ובאמת מי שאוכל בשוק, הוא ודאי אינו תלמיד חכם ואינו בן תורה [הגר"א שלזינגר].

(שם)

ג) נשים ובנות ישמרו ביותר בזה - שלא לאכול בשוק כלל [מנחת אמת ו' מ"ח]. ואף חמור הוא אצלה, שמורה חסרון בצניעות והוא פריצות, ובגמרא מבואר שזהו אחד מהסימנים שיכול אדם לגרש את אשתו [גיטין פ"ט]. (שם)

קרית קרעטשניף רחובות

טל': 052-7144471 מייל: sipureitzadikim@gmail.com

לע"נ הרה"ק רבי שניאור זלמן

בעל התניא זיע"א

בהרה"ק רבי ברוך זיע"א

נלב"ע כ"ט טבת תנצב"ה

בחסות רשת חנויות

גל פז